

НЕПОЗНАТА

Вървя презъ ниви и ливади,
заспали своя първи сънъ,
и виждамъ какъ смирено пада
надъ менъ небесния огънь.

Предъ всѣко палнато кандило
сияе, сякашъ, образъ святъ
предъ всѣки образъ и кандило
вечерни тъмнини димятъ.

Саминъ безгласно разговарямъ
съ притихналата равнина,
а редомъ съ мене се възправя
въ тъмата прелестна жена.

По миглитъ ѝ лепне злато,
въ очитъ ѝ гори скръбъта —
една жена менъ непозната,
невиждана до днесъ въ свѣта.

Коя е тя? Вървя не питамъ
заключенъ въ своята самота —
нощъта коситъ ѝ разплита
и рони есенни листа.